

Hallássérült Hívek Hírlapja

XXVIII. évf. 4. szám

2015. április

LITURGIKUS „B” év

(Kis misekönyvben a szentmise rendje: 11-23. oldal, könyörgések és olvasmányok szövege/továbbiakban: szöveg oldal.)

Április

5. Húsvétvasárnap

(szöveg 139-144. old., pref.: 31. old.)

12. Isteni Irgalmasság vasárnapja

19. Húsvét 3. vasárnapja

(szöveg 149-152. old., pref.: 31. old.)

26. Húsvét 4. vasárnapja

(szöveg 153-155. old., pref.: 31. old.)

Május

1. Szent József, a munkás

(szöveg 354-357. old., pref.: 357. old.)

3. Húsvét 5. vasárnapja

(szöveg 156-159. old., pref.: 31. old.)

10. Húsvét 6. vasárnapja

(szöveg 160-163. old., pref.: 31. old.)

17. Urunk mennybemenetele

(szöveg 164-168. old., pref.: 167. old.)

24. Pünkösdszombat

(szöveg 169-173. old., pref.: 173. old.)

31. Szentháromság vasárnapja

(szöveg 177-181. old., pref.: 180. old.)

HALLÁSSÉRÜLTEK SZENTMISÉI

Budapesten:

✠ **Piarista Gimnázium**
Kápolnája, V. kerület,
Budapest, Piarista utca 1.

- április 12., 19. és 26. vasárnap délután 3 órakor
- május 3., 10., 17., 24. és 31.

Vidéken:

Hely	Mikor?	Hány órákor?
Miskolc	ápr. 12., máj. 17.	15.00
Pécs	ápr. 13., máj. 3.	14.30
Szombathely		15.00
Vác	ápr. 9., máj. 14.	16.30
Veszprém	ápr. 19., máj. 17.	15.00

HÚSVÉTI ÜDVÖZLET

Áldott húsvéti ünnepeket!

*Kegyelem nektek és békeség
Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.
Ő feláldozta önmagát bűneinkért...*
(Gal 1, 3-4)

INFORMÁCIÓ

**Húsvétvasárnap, április 5-én elmarad a
hallássérült szentmise Budapesten.
Köszönjük a megértést!**

NAGYBÖJT BŰNBÁNATI FEGYELME

Nagypénteken (április 3-án) szigorú böjtöt tartunk, vagyis húst nem eszünk, csak háromszor étkezünk, és egyszer lakunk jól.

Természetesen a betegek fel vannak mentve a testi böjtölés alól.

*Amennyiben lehetséges, tartsunk böjtöt Jézus végtelen jóságáért,
végtelen szeretetéért!*

GYÁSZHÍR

Mély megrendüléssel, de Isten akaratában megnyugodva tudatjuk mindazokkal, akik szerették és ismerték, hogy

SZÉLL MARGIT

életének 69. évében hazatért megváltó Urához.

Kérjük, imádkozzatok érte!

Uram, vedd Őt kegyes irgalmadba!

ISTENI IRGALMASSÁG VASÁRNAPJA

Az Úr Jézus kívánsága szerint, II. János Pál pápa kezdeményezésére, Húsvét 2. vasárnapján ünnepeljük, ami a megváltás Húsvéti misztériuma és az Irgalmasság ünnepe között fennálló szoros összefüggésre utal.

Az Irgalmasság ünnepe nemcsak egy nap, melyen Istent különösképpen tiszteljük ebben a titokban, hanem a kegyelem napja is minden ember számára, de különösen a bűnösöknek. Az Úr Jézus ehhez az ünnephez nagy ígéreteket

fűzött. A legnagyobb ígéret azokra vonatkozik, akik e napon méltóan veszik magukhoz az Oltáriszentséget - ez az ígéret a "bűnök és az értük járó büntetés teljes elengedése", vagyis olyan kegyelem, amelyet csak a keresztség szentségében kaphat az ember. Ennek az ünnepnek nagysága abban áll, hogy mindenki, még azok is, akik még csak ezen a napon térnek meg, bármit kérhetnek Istentől, ha az megegyezik az ő akaratával.

EVANGÉLIUM

Szent Lukács könyvéből

(Lk 24, 13-35)

Húsvétvasárnap délután két tanítvány elindult Jeruzsálemből Emmauszba. Emmausz egy falu, közel van Jeruzsálemhez. A két tanítvány útközben beszélgetett egymással. A tanítványok arról beszélgettek, ami történt Jézussal. A tanítványok nem értették, hogy miért halt meg Jézus és nem értették, hogy miért üres a sír. Hol van Jézus? Útközben Jézus odament a tanítványokhoz és együtt ment velük az úton. A két tanítvány nem ismerte meg Jézust. Jézus megkérdezte a két tanítványtól: „Miről beszélgettek?”

A két tanítvány szomorúan megállt. Az egyik tanítvány megkérdezte Jézustól: „Talán te idegen vagy? Te nem hallottad, hogy mi történt Jeruzsálemben!” Jézus azt mondta: „Mondjátok el, hogy mi történt Jeruzsálemben!”

A tanítványok feleltek: „A názáreti Jézusról beszélgettünk. Jézus nagy próféta volt, tanított és csodákat csinált. A főpapok és a vezető emberek halálra ítélték Jézust és keresztre feszítették. Ez történt három nappal ezelőtt. Mi azt gondoltuk, hogy Jézus a Megváltó. De most már nem tudjuk, hogy mit kell gondolni Jézusról. Az asszonyok is megzavartak minket. Néhány asszony ma hajnalban elment Jézus sírjához, azután azt mondták az asszonyok, hogy a sír üres volt, Jézus teste nem volt a sírban. Az asszonyok mondták, hogy angyalokkal beszéltek az üres sírban. Az angyalok azt mondták, hogy Jézus él. Mikor az asszonyok ezt elmondták, akkor néhány apostol elment Jézus sírjához. A sír üres volt, Jézus nem volt a sírban.”

Jézus meghallgatta a két tanítvány elbeszélését, azután azt mondta a tanítványoknak: „Ti nem hiszitek el, hogy Jézus

feltámadt? A próféták régen megmondták, hogy a Megváltó szenved, meghal, utána feltámad.”

Azután Jézus megmagyarázta a két tanítványnak, hogy a próféták mit mondtak a Megváltóról. Közben megérkeztek Emmauszba, a két tanítvány házához. Jézus elbúcsúzott a tanítványoktól, de a tanítványok kérték Jézust: „Ne menj el, maradj velünk, mindjárt este lesz. Már lenyugszik a nap.”

Jézus elfogadta a két tanítvány meghívását. Bementek a házba. Mind a hárman leültek az asztalhoz vacsorázni. Az

asztalnál Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, darabokra törte a kenyeret és odaadta a tanítványoknak. A két tanítvány abban a pillanatban megismerte Jézust, de Jézus rögtön eltűnt. A két tanítvány nagyon boldog volt,

hogy látták Jézust. Azt mondták egymásnak: „Útközben erősen dobogott a szívünk az örömtől, amikor Jézus megmagyarázta nekünk a Bibliát.”

A két tanítvány rögtön elindult vissza Jeruzsálembe. Jeruzsálemben együtt volt a 11 apostol. A két tanítvány az apostolokhoz ment. Az apostolok nagy örömmel mondták: „Jézus valóban feltámadt! Péter látta Jézust!” A két tanítvány is mondta: „Mi is láttuk Jézust!”

Aztán elmesélték, hogy hogyan találkoztak Jézussal az úton. Elmondták, hogy csak az asztalnál ismerték meg Jézust, amikor megáldotta és megtörte a kenyeret.

A SZENT HÁROMNAP

A nagyböjti idő egyik célja, hogy felkészítsen a húsvét ünneplésére. A húsvéti misztérium és annak ünneplése viszont nem csupán a húsvétvasárnapot jelenti, hanem a teljes szent háromnapot. A húsvéti misztérium tartalma a három nap eseményei együttesen.

Húsvét misztériumának ünneplése pedig a három nap liturgiáját foglalja magába. Mi nem csak Jézus feltámadását ünnepeljük, hanem szenvedését, halálát és feltámadását. A feltámadás ténye önmagában nem teszi teljessé és érthetővé azt, amit Jézus számunkra e három nap eseményei által akart kinyilatkoztatni.

Nagycsütörtök nélkül érthetetlen a nagypéntek. A nagycsütörtök adja meg a magyarázatot arra, ami nagypénteken történni fog: hogy Jézus nem véletlenül fog meghalni, nem is az elkerülhetetlen sors áldozata, hanem önként vállalja a szenvedést és a halált. Az utolsó vacsorán azt is már előre mondja Jézus, hogy nemcsak hogy önként, de értünk teszi mindezt: *értetek és mindenkiért* fog kiontatni a vérem – mondja Jézus. S még azt is a nagycsütörtöki esemény világítja meg, hogy Jézus azt

akarja: mi ebből az áldozatból éljünk, az ő szenvedése és halála táplálja minket. Jézus nem „csak úgy” meghalt értünk, hanem azért halt meg, hogy nekünk életünk legyen. *Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van. Bizony mondom nektek: ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek.* (Jn 6,53–54) Ezért alapítja az eukarisztiát. Ez a magyarázata a nagypénteknek, és a szentmise az a titokzatos esemény, amely által Jézus halála nekünk életet ad.

Nagypéntek nélkül viszont üres lenne a nagycsütörtök, és húsvét sem lenne. Mit érne a szentmise, mit jelentene az áldozás, ha Jézus nem hal meg értünk? A szentmisében éppen Jézus értünk adott élete táplál. De húsvét sem lenne, ha Jézus nem szenved és nem hal meg, hiszen *ha a mag el nem hal, egyedül marad.* Nagypénteken ünnepeljük, hogy Jézus értünk a szenvedést és a halált is szabadon magára vette azért, hogy éljünk (erről szól a nagycsütörtök), és megmutatta, hogy nem a halál az utolsó szó (ezt ünnepeljük a húsvétban).

Húsvét nélkül viszont a nagycsütörtök és a nagypéntek is reménytelen, kilátástalan, értelmetlen lenne. Nagyon fontos

ezért, hogy amikor a húsvét ünneplésére készülünk, akkor mindig mindhárom napra, mindhárom eseményre gondoljunk, és mindhárom ünneplésen azzal a tudattal és hittel vegyünk részt, hogy ezek egymással elválaszthatatlanul összetartoznak, csak együtt érthetőek, csak együtt van értelmük.

A szent háromnapot nagycsütörtökön igazi ünnepléssel kezdjük. Vége a készületnek, most igazi ünneplés kezdődik. Nagycsütörtökön este virágba borul a templom, szól az orgona, a liturgia színe az ünnepi fehér szín. De már aznap este elkezdődik a dráma. Jézust elfogják, ütik, verik. A templomaink is kifejezik ezt a káoszt, a gonosznak ezt a rombolását: elhallgat nemcsak az orgona, de még a harang, a csengő is. A templom pedig feldúlva áll: virágok nélkül, a terítők összegyűrve, minden leborogatva, lecsupasztva.

Engedjük tehát, hogy a nagyböjti liturgiák felkészítsenek minket arra, hogy a húsvét misztériumát évről évre egyre gyümölcsözőbben ünnepelhessük és élhessük.

A MI ESEMÉNYEINK

Nem tudom már, hogy mi a címe? Konferencia - 2014. dec. 6.

Hiányérzetünk támadt, hogy a konferenciáról nem jelent meg a beszámoló a HHH-ben az iroda részéről, többszöri kérés ellenére sem. Majd felkértek engem, hogy készítsem el a beszámolót, és ennek szívesen eleget teszek. Ezért csúszik a beszámoló. Jó lett volna, ha a konferencia szervezése a HsP közösségének bevonásával, ill. a Fáy Károly HAFSZE együttműködésével történjen! Korábban az egyesület szervezte a HsP bevonásával, hogy érvényesüljön a közösség identitása. Ezt kell majd figyelembe vennie a HsP-nek, ha valamilyen rendezvényt szeretne megtartani.

A konferencia Erdődi Ferenc rk. pap, a HsP referense (Feri atya) köszöntésével kezdődik. Majd Marton Piroska református lelkipásztor beszélt a

jelnyelv szükségességéről, többek közt a Bibliában előforduló szavak jelnyelvi pontosságáról, bibliai és egyéb foglalkozások megtartásáról, közösség

összkomfortérzetéről. Elmondta azt is, hogy a közösségben általában akkor támad fel nagyon rossz érzés, ahogyan viselkednek a hallók a siket közösségben, amikor pl. nem jelyelven kommunikálnak egymással, vagy némelyik hallássérülttel. (Kommentár: az utóbbi igen fontos észrevétel, hiszen erről szól a közösség identitása, hiszen ha a közösség nem érti a kommunikációt, akkor mindjárt kiszolgáltatottá válik.)

Bokros Andrea baptista jelyelvi tolmács és Kovács Imre baptista lelkipásztor ismertették a baptista siketek közösségének életét, fontosnak tartják, hogy a siket kultúra igényeihez igazítja a siketek misszióját, így biztosítva van a siket közösség identitása. Majd B: A: kiemelte, hogy a siketeknek van saját siket lelkipásztora, Kovács Imre, akit nem régen kineveztek. Ezzel tovább erősödik a siketek identitása vallási közösségben is. Továbbá igyekeztek többféle élethelyzetükben megoldást találni. Beszéltek arról is, hogy istentiszteleteken halló közösséggel együtt vannak és minden második istentiszteletet a siket lelkipásztor tart mindenkinek, így nemcsak a siketeknek, hanem hallóknak is. Beszéltek a Biblia jelyelvi fordításának tervéről is. Szó esett a következő nemzedékről és siket lelkipásztor utánpótlási gondjáról is. Emiatt K. I. az összefogás szükségességét hangsúlyozta. (Kommentár: tanulság az, hogy elengedhetetlenül fontos a siket személyek bevonása, ezáltal erősödik a közösség identitása, tehát bármelyik hierarchikus rendszerben csak akkor születhet a jó döntés, ha ezt a fontos szempontot is figyelembe veszi, vagyis nem lehet önös döntést hozni.)

Evangelikus lelkipásztornő hallássérültek közössége híján teológiai előadást tartott a hallással kapcsolatban. (Kommentár: hozzászólásomban biztattam őt, hogy kutassa fel a siketeket egy közösség létrejötte végett, hogy velük együtt dicsérjük az Istent.)

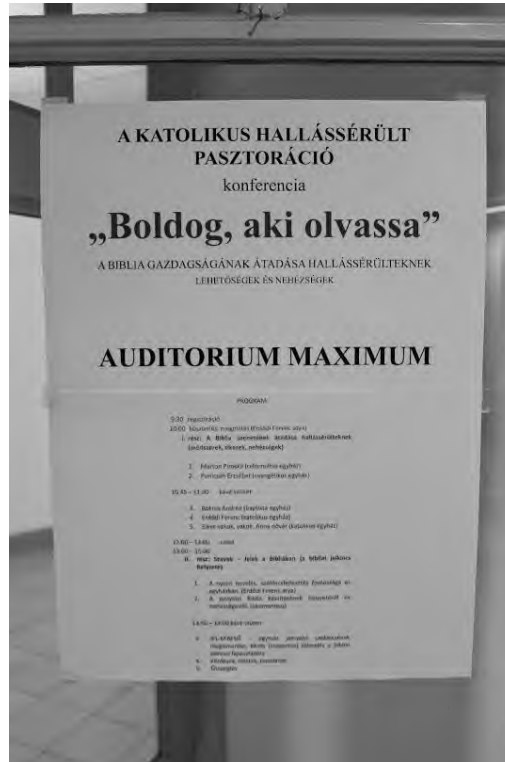
Feri atya ismertette az alapvető mindennapi szókinccsel kapcsolatos kutatás eredményét, amit elvégezte a hallássérült gyermekek között. Azzal a

hipotézissel (= feltételezéssel) kezdett be a kutatásba, hogy ha alacsony szókinccsel rendelkeznek a gyermekek (átvitt értelemben: felnőttek), akkor emiatt akadálya lenne a Biblia önálló olvasásának és értelmezésének. Hangsúlyozta az oktatás és családi háttér fontosságát, hiszen vallás, hit is meglevő hétköznapi ismeretekre épülhet. A kutatás

eredménye rámutat a siketek alacsony szókincsére, ebből következik, hogy milyen nehézségekbe ütközik az elvont gondolkodás, amikor beszélünk a vallásról és hitről. Hangsúlyozta, hogy mi mindent kell elkövetni annak érdekében, hogy a siketeknek szókincsét már gyermekkorától folyamatosan kell fejleszteni. Két siket személy példáját hozta fel, hogy mit jelent más-más háttérrel, de lehetséges a szókinccs gazdagítása., Nagy Magdolnát és Mikesy Györgyöt, akik felkérésre beszámoltak a saját életükről. (Kommentár: sokszor a család is tehet arról, hogy a Bibliát adja a siket gyerekek kezébe vagy sem, hiszen

esetleges érdeklődés esetén már ott ismerkedhetnek a Biblia szókinccs világával és azt beviszi az iskolába.)

Nagy Magdolna elmondta, hogy benne mély benyomást keltett az, hogy iskolán kívül segítettek szókinccs fejlesztésében. Részletezte, hogy milyen pozitív benyomások alapján önállósodik a szókinccs bővítésében. Elmondta mennyire fontos volt számára az emberek jótékony figyelme, e nélkül másképpen alakulhatott volna az élete, nekik nagyon sokat köszönhetett. Mikesy György tízgyermekes értelmiségi családban nőtt fel, mikor még nem tudott olvasni, de már szerette a könyveket. Olvasás tanításának első pillanatától kezdve a mai napig szakadatlanul olvas. Ált. iskola befejezése előtt egy évvel spontánul minőségi olvasásra tért át, mégis gimnáziumi évei alatt új fordulatot vett az olvasásban, hogy édesapja mindig egy szinttel magasabb olvasnivalót adott kezébe, majd számon kért tőle. Nem volt véletlen, hogy érettségi után máris filozófiai, teológiai,

történelmi és politikai könyveket futtatott, így életpályája sem volt véletlen.

Istenben megboldogult Jakab Miklós református lelkipásztor özvegye, mindnyájunk Erzsi nénije ezúttal is hű maradt a régi lelkesedéshez és hithez való ragaszkodáshoz, hogy ez áthassa a siketek és vakok lelki gondozását. Ostorozta azokat, akik visszaélnék a siketek kiszolgáltatottságával és ebben sütogetnek pecsenyájüket (magyarul: ebben találtak meg saját számításukat, hogy ebből is megéljenek.) Nagyon megkérte őket, hogy Isten előtti alázatossággal szolgálatot tegyenek a siketek lelki gondozására és felhívta a figyelmet az alkalmazkodó szeretet fontosságára, ahogyan tette Miklós református lelkipásztor is, azaz alkalmazkodniuk kell a siketek közösségéhez. Láta, hogy egyesek nevettek rajta, ezért megígérte, hogy utoljára van közöttünk, mert ő „hülye”, akárcsak a férje is „hülyék” lelkipásztora

volt, ahogyan nevezték el róla a lelkipásztorok és püspökök.. (Kommentár: itt is a közösségi identitásról beszélt, tehát nem lehet eleget beszélni és hangoztatni, addig, amíg a közösség identitása nem érvényesül.)

Kávészünet után Feri atya megrendezte a bibliai fogalmak, nevek és egyéb szókinccs jelnyelvi „bemutatóját” a felekezetek bevonásával. Több olyan jelnyelvi kinccsel találkoztunk, amelyek a katolikus siketek számára is megfontolandók. Kiderült, hogy egy-egy jel mögött jelentős bibliai momentum áll, pl. Péter apostolt kulccsal vagy Márk evangélistát oroszlán lehet jellemezni (Máté = vám, Szűz Mária = fejkendő, stb.)

A konferencia lezárása után agapével folytatódott, ott is egy kicsiben történt a konferencia egy-egy asztalai társaságban. (Kommentár: tanulság az interakció sikere láttán hasznos lenne a bibliai jelnyelvi klubot alakítani.)

(Mikesy György beszámolója)

Idén is volt az ökumenikus imatalálkozó a keresztény hallássérült hívek között

Mindegy 20 évvel ezelőtt Vácott kezdődött az első ökumenikus imatalálkozó, hogy keresztény hallássérült testvérek is imádkozzanak a keresztények egységéért. Azóta volt igyekezet, hogy meg legyen tartva. Amikor 6. alkalmat az evangélikus egyház felvállalta, de ez elmaradt. Innentől kezdve bajos dolog volt újra meg újra szervezni.

Nemrégén újra erőre kapott az ökumenikus imatalálkozó. Tavaly elmaradt a vendéglátó baptista testvérek költözése miatt, de ígéretet megtartottak és egy évvel később ténylegesen ők lettek a vendéglátók.

A pesti Nap utcában működő baptista templomban gyűltünk össze a református,

evangélikus, katolikus és baptista siket testvérek. Egy baptista siket vezetésével megtartott istentiszteleten közös imádságon prédikált Erdódi

Ferenc rk. pap, a HsP referense, beszélt és imát mondott hallássérült Marton Piroska ref. lelkipásztor, siket Kovács Imre baptista lelkipásztor, és egy evangélikus lelki pásztor.

Az imatalálkozó végén egy kedves agapén egy közösségben voltunk ki-ki örömmel, gonddal, örültünk a viszontlátásnak, de közös

istenélményben volt részünk.

Jövőre találkozunk, gondolom, hogy a református testvéreinknél, a katolikus és baptista sorrend után!

(Mikesy György beszámolója)

A Fagyalt Kiállítás és Fesztiválon jártunk

Március 7-i szombatra a Fagyalt Kiállításra való látogatást ajánlotta a Fáy Károly Egyesület. Tízen mentünk, akiket a fagyalt különlegessége érdekelt.

A Syma Csarnokban a tömeg fogadott minket, mégsem csalódtunk, mert különböző fagyaltokat lehetett megkóstolni. A fagyalt története is ki volt állítva, már az ókorban is ették a húsító desszertet, érdekes, nem? A fagyaltgépeket is bemutatták, hogy istenien finom fagyaltot lehet készíteni velük. Jól éreztünk magunkat, és legalább megkóstoltunk olyan fagyaltot, amit eddig még nem láttunk a forgalomban.

(Lampert-Szebeli Erzsébet beszámolója)

EGYHÁZI HÍREK

Ferenc pápa részvétávirata

Ferenc pápa részvétáviratban fejezte ki együttérzését Digne püspökének a dél-francia Alpokban történt légi katasztrófa miatt – tájékoztat a Vatikáni Rádió.

„Tudomást szerezve a tragikus balesetről – szól a pápai részvétávirat – mely Digne környékén történt, és számos áldozatot követelt, köztük sok gyermek halálát is okozva, Ferenc pápa osztozik a családtagok fájdalmában és közelségéről biztosítja őket.

Imádkozik az elhunytak lelki békéjéért, az Isten irgalmára bízva őket, hogy fogadja be őket a béke és a világosság országába. A legmélyebb érzéseit fejezi ki a drámában érintetteknek, továbbá a katasztrófa elhárításában segédkezőknek, akik nehéz körülmények között dolgoznak. A Szentatya kéri az Urat, hogy adjon nekik erőt, vigasztalást és bátorítást, és az Isten bőséges áldását kéri számukra.”

Az egyház Avilai Szent Teréz születésének 500. évfordulójára készül

Március 28-án ünnepli a világegyház Avilai Szent Teréz születésének ötszázadik évfordulóját. Az emlékévé tavaly októberi kezdete óta számos esemény történt: kiállításokat rendeztek, köztük azt a Zsófia spanyol királyné által megnyitott tárlatot, mely ismert művészek Terézről készült festményeit mutatja be. A kétszáz alkotás Avila és Alba de Tormes templomaiban látható.

Ferenc pápa általános kihallgatáson fogadta március 11-én a Camino de Luz (A fény útja) spanyol zarándokcsoportját. A résztvevők Avilai Nagy Szent Teréz eredeti vándorbotját hordozva 2014 októbere óta járják a világot. A csoport a Szent Péter téren találkozott Ferenc pápával, aki csókkal illette a vándorbotot, és mókázva szól: „Hát ezzel járt az Öreg?” A válaszból kiderült, hogy igen, ez az eredeti vándorbot, melyet Szent Teréz szülőházában őriznek. Az ereklyetartó ládika belsejében, a bot fölötti kis réztáblán a felirat így szól: „Itt az idő útra kelni.”

A fény útja elnevezésű zarándoklat a Szent Terézre jellemző vállalkozó szellem, missziós lelkület előtti tiszteletadás, egyben az Avilai Szent Teréz-emlékévé egyik nagy jelentőségű eseménye. A zarándokok az ereklyeként tisztelt vándorbotot magukkal hordozva körbejárták az egész világot, öt kontinens huszonnyolc országában látogatták végig a kármelita rend számára jelentős színhelyeket.

Ferenc pápa az emlékévé elején, október 15-én üzenetben fordult az avilai egyházmegye és a kármelita rend közösségéhez. A Szentatya Avilai Terézt idézve hangsúlyozta: az evangélium „nem ólommal teli zsák, amit fáradtsággal kellene magunkkal hurcolnunk”. A hit az öröm egyik forrása, mely eltölti a szívet Istennel, és arra sarkall, hogy testvéreinket szolgáljuk.

Szent Márton-emlékévvé nyilvánította a kormány 2016-ot

Március 24-én Szent Márton-emlékévvé nyilvánította a kormány 2016-ot. Az erről és az ehhez kapcsolódó további feladatokról szóló kormányhatározat a Magyar Közlönyben jelent meg – tudósít az MTI. A kormány a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia, illetve Szombathely városának kezdeményezésére, Szent Márton püspök tiszteletére, születésének 1700. évfordulója alkalmából a 2016. évet Szent Márton-emlékévvé nyilvánítja – olvasható a Magyar Közlönyben.

A határozat szerint a Pannonhalmi Bencés Apátság Szent Márton-emlékévvé összefüggő feladatainak, beruházásainak és programjainak megvalósítására, illetve a Szent Márton-titulusú templomokra vonatkozó beruházásokra és programokra 955 millió forint költségvetési támogatás áll rendelkezésre.

Hálaadó szentmisét tartanak virágvasárnap Regőczy Istvánért

Regőczy István, „Isten vándora” idén lenne 100 éves. Március 29-én, virágvasárnap fél 11-kor ünnepi szentmisét tartanak emlékére a kút völgyi Boldogasszony-kápolnában. Havasi Viktor és Beatrix Van den Borre FSO nővér tájékoztatták szerkesztőségünket.

Regőczy István atya születésének 100. évfordulója alkalmából emlékévet hirdettek. Ennek keretében szentmiséken emlékeznek meg életének fontos állomásairól.

Január 26. és 30. között Kisvácon, a Banneux-i Mária- napokon tartottak előadásokat életéről, majd Beer Miklós megyéspüspök mutatott be ünnepi szentmisét Regőczy István emlékére. Február 26-án Pestszentlőrincen virrasztást tartottak, február 28-án, István atya mennyei születésnapjának második évfordulóján szentmisét mutattak be a kút völgyi Boldogasszony-kápolnában.

A következő alkalom virágvasárnap lesz, amikor Regőczy atya 72 évvel ezelőtti brugge-i újmiséjére emlékeznek tisztelői. A kút völgyi Boldogasszony-kápolnában fél 11-kor kezdődő szentmisén a Bartók Béla Zeneiskola növendékei végeznek zenei szolgálatot.

* * *

Regőczy István 1915. október 5-én született egyszerű molnárcsaládban, harmadik fiúként. Teológiai tanulmányait a belgiumi Brugge-ben végezte, 1943. március 28-án szentelték pappá. Ezt követően hazatért Magyarországra, és a háború alatt két évig szolgált káplánként Pesterzsébeten, ahol létrehozta az első otthont árvák számára. Prohászka püspök gondolatát követte: „Ego memet in ardua fixi!” – „Én a kemény életet választottam magamnak!”

Valóban egész életét a gyermeki lelkek megmentésének szentelte. Az igazság szeretete és a gyermeki sorsok iránt érzett határtalan szeretet miatt a kommunista rezsim többször meghurcolta, börtönbe zárta, hat évet töltött

különböző börtönökben, de elveit soha nem adta fel, minden szabadulása után újra talpra állt, és tovább szervezte a gyermekek megmentését, a családok megsegítését. Közben templomokat épített, és szembement a kommunizmus törekvéseivel.

1969-ben hozzáfogott a budai kút völgyi Boldogasszony-kápolna felújításához. A kegyhely egy idő után szűkösnek bizonyult, ezért ki kellett bővíteni a kápolnát, amelyet 1991. május 3-án Katona István váci segédpüspök áldott meg. A kápolna mellett később felépült a táborhegyi zarándokház is, amelyet Regőczy atya a magyar engesztelés központjává tett.

István atya 2013. február 28-án, 98. életévében hunyt el. Könyveit számos világnyelvre lefordították. Öröksége láthatatlan módon tovább él és munkálkodik az emberi szívekben-lelkekben. A kút völgyi Boldogasszony-kápolnát egyre többen látogatják. Egyre több csodálatos meghallgatásról lehet hallani és olvasni, amely a kápolnában történt és történik imádságok hatására.

Köszönjük ezt a csodálatos ajándékot, ezt a szép életutat, amelyet István atya ajándékozott az utókornak!

Ultramaraton Dallas helyett a Margitszigeten

Szép számú futót vonzott március 1-jén a Margitszigeten Marton Bernát OCist ultramaratonja. A futást a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium hirdette meg. „A pap ne lehunyt szemmel nézzen az égre” – mondta Marton Bernát ciszter szerzetes a nevelési módszeréről.

Március 1-jén, vasárnap reggel 7 órakor kezdődött a Budai Ciszterci Gimnázium szervezésében Marton Bernát Dallasban élő ciszterci atya 50 kilométeres ultramaratonja. Bernát atya bár Budapesten van, idén sem akart lemaradni a cowtowni versenyről, így a texasi futóversennyel szimultán lefutotta a távot a Margitszigeten, s GPS-alapú mérőeszközzel igazolja az eredményt a szervezők felé.

Közben Dallasban az időjárás viszonyok miatt lefújták a versenyt. Hó és jég borítja ugyanis az utakat. Marton Bernát azonban regisztrált a versenyre, így megkapta rajtszámát, és Budapesten teljesítette a távot.

Az iskola diákjai, tanárai, a gyerekek szülei és testvérei közül a délelőtt

folyamán nagy számban, több hullámban csatlakoztak a 74 éves gyakorlott maratonistához. Az érdeklődőket a regisztrációs padnál fogadták a diákszervezők és a szurkolók. Részt vettek kisebb testvérek is, sőt egész családok is vállalkoztak egy vagy akár több körre. Egy résztvevő jelezte, hogy a teljes távot lefutja, ő a Szent Imre Gimnáziumnál fejezi be a versenyt.

Szerkesztőségünk a negyedik körnél csatlakozott Marton Bernáthoz. Az atya lassú tempóban, kísérőivel beszélgetve futott. Egy-egy 5300 méteres szigetkört körülbelül 40 perc alatt tett meg.

Milyen céllal fut? – kérdeztük Bernát atyát, aki így válaszolt: Először is futok az egészségért. Másodrészt azért, mert az ember számára fontos, hogy ismerje saját határait, és feladata, hogy ezeket tágítsa. Tudni kell azonban, hogy vannak határok, és ezeket tiszteletben kell tartani. Sokan rácsodálkoznak a koromra, öregnek látnak a 74 évemmel. Pedig nekem még vannak terveim, nagy terveim! A futással

szeretnék példát mutatni. Tanár vagyok, gyerekek között élek. A pap ne lehunyt szemmel nézzen az égre. Ahogy Don Bosco is tette, én is vallom, hogy azzal nevelünk leginkább, ahogy a gyerekek között vagyunk.

Marton Bernát 55 évesen kezdett el futni, 57 évesen vállalta az első maratont, azóta minden évben teljesíti a távot. Hét éve az ultramaratont se hagyja ki. Most meg is nyerem – mondta, hozzátéve: ismereteim szerint a verseny elmaradása miatt egyedül futok.

Ismeretes, hogy Amerikában nagyon kedvelt a futás. Dallasban például 30 ezren regisztráltak erre az ultramaratonra, és álltak volna most rajthoz. Bernát atya korosztályában ő a legidősebb, sőt, 12 évvel idősebb, mint a korban hozzá legközelebb álló versenyző.

Az emberek felfigyelnek a 74 éves szerzetesre – mind kora, mind hivatása meglepi az embereket. „Nem sok pap, szerzetes fut maratont, úgy tudom, Magyarországon még egy atya fut, szeretném megtalálni, felvenni vele a kapcsolatot” – mondta el Bernát atya.

LÉLEKÖLŐ BŰNÖK

(Szentmártoni Mihály SJ)

Cinizmus

Korunk harmadik, emberséget és lelket ölő bűne a cinizmus. A cinizmus olyan felfogás, világnézet, magatartás, amely a társadalom vagy annak többsége által elfogadott és követett erkölcsi normákat, eszményeket, szokásokat nem tiszteli, hanem kigúnyolja, rombolja.

Szent dolgokat, Jézust és Egyházat, papokat és szerzeteseket kicsúfolnak, kinevetik a házasság előtti megtartóztatást, az életre szóló házassági esküt és még sok más hagyományos értéket.

A cinizmus azért bűn, mert tagadja Isten bölcsességét, aki lelkünkbe véste törvényét és a vágyat Isten után.

A cinizmus azért bűn, mert a másik embert korlátozottnak tartja, aki nem mer „kikezdeni” a hagyományos szokásokkal.

A cinizmus azért bűn, mert a cinikus saját magát felsőbbrendűnek hiszi, akinek mindent szabad.

Bibliai példa

Evangeliumi példaként elolvashatjuk azt a jelenetet, amikor Heródes kicsúfolta Jézust. Ez a cinizmus tetőfoka. Íme a Lukács 23,9-12 szövege.

SZENTEK ÉLETE

Paolai Szent Ferenc remete

1416-ban született a calabriai Paola közelében. 15 éves korában kapta az indítást a remetei életre, és kemény önsanyargatással, buzgó imával mélyült benne az éltszentség. Már 19 éves korában sokan csatlakoztak hozzá. 1452-ben hozzákezdtek a templom és a kolostor építéséhez. 1474-ben "Assisi Szent Ferenc remetéi" néven IV. Sixtus pápa megerősítette a "minimiták" rendjét. A Rend a legszigorúbb böjtből, a betegek és rászorulóknak szolgálatára rendelte magát. A rendalapító, Paolai Szent Ferenc munkáját igen sok csoda kísérte. Franciaországban halt meg 1507 Nagypéntekén. X. Leo pápa avatta szentté.

Ünnepe: április 2.

337-től 352-ig pápa volt; elődjének, Szent Márknak a halála után négy hónapig üres volt a pápai trón. Gyulát 337. február 6-án választották meg. Ettől kezdve ő lett az ortodoxia fő támasza az arianizmussal szemben.

(Az arianizmus eretnek tan, amely Krisztust csak embernek tartotta, istenségét nem fogadta el.)

Gyula adott menedéket 339-ben, Rómában Alexandriai Szent Atanáz püspöknek, akit az ariánusok eltávolítottak püspöki székéből, és száműztek. A 340-es római zsinaton a pápa megerősítette Atanáz helyzetét, majd megpróbálta egyesíteni a nyugati püspököket az arianizmus ellen.

Ezért hívta össze 342-343-ban a sardicai (ma Szófia, Bulgária) zsinatot. A testület elismerte a pápa legfőbb tekintélyét, és növelte a pápa hatalmát az egyház belső ügyeiben: fölhatalmazást adott neki, hogy döntsön a püspöki székek jogszerű birtoklása körüli vitákban.

Így Gyula visszahelyezte székébe Atanáz, és minden ariánus vádat elutasított. Döntését az ariánuspárti II. Constantius római császár is jóváhagyta Antiochiában. Gyula levelei fennmaradtak *Szent Atanáz Ariánusok elleni apológiájában*. 352-ben elhunyt.

Szent Anzelm püspök, egyháztanító

I.Szent Gyula pápa

1034-ben Olaszországban született. Bencés kolostorba lépett, 1078-ban apát lett. Hódító Vilmos angol király innen hívta meg, és 1098-ban a pápa Canterbury-i érsekké nevezte ki. A püspöki székek betöltése harca miatt menekülnie kellett, és 1103-ban Rómába ment. Érseki székét 1106-ban

foglalhatta el újra. Három évre rá, 1109. április 21-én halt meg.

Eredeti gondolkodású és igen termékeny író volt, azért alkalmazza rá az Egyház a Szentírás szavait.

Ünnepe: április 21.

SZERZETESREND

Sarutlan Kármelita Rend

A Kármelita Rend eredete a Kármel-hegyen élő remetékre vezethető vissza, akik 1209-ben kaptak Regulát Szent Albert jeruzsálemi pátriárkától. A női ágat mintegy két és félszáz évvel később hozta létre Boldog Soreth János (1394-1471), a rend akkori generálisa, miután a Gueldern-i (Németalföld) beginázs kérte a csatlakozását. V. Miklós pápa 1452-ben adta meg ehhez az engedélyt, és Cum nulla kezdetű bullájával hivatalosan is megerősítette a női ág létrejöttét.

Dona Teresa de Ahumada y Cepeda, vagyis Jézusról nevezett Szent Teréz, 1535-ben lépett be az avilai Megtestesülés Kolostorba. A személyes belső ima egyre növekvő igénye és a kor egyháztörténelmének súlyos problémái (reformáció, missziók) indították Terézt a kármelita életforma radikálisabb megélésére, ami a rend reformjához vezetett. 1562. február 7-én érkezett meg az első reformált („sarutlan”) kolostor alapítását jóváhagyó pápai bréve: ez az avilai Szent József Kolostor volt. Teréz reformjának megfogalmazása, az ún. „Eredeti konstitúció”, 1567-ben készült el. Szent Teréz haláláig még 16 kolostort alapított hazájában. Legutóbb 1997-ben készült statisztika szerint 5 földrész 82 országában, összesen 809 kolostorban 10 600 sarutlan kármelita nővér él.

A kármelita lelkiesség középpontja az Isten jelenlétében való élet. A Regula minden más tevékenységet az ima köré rendez. Központi gondolata és előírása: „éjjel-nappal az Úr törvényéről elmélkedni és imában virrasztani”. Ez elsősorban a belső imához kötődik, amely által a szerzetes eljut ahhoz, hogy egészen magáénak érezze Isten kegyelmét s minden igyekezetével a lelkek üdvösségén fáradozzon, hogy Máriához hasonlóan a hit, a rendületlen bizalom és a mindennapi hűség által az Üdvözítő Szeretet misztériumának tanújává legyen, és Illés próféta példájára minden ember képviselőjében szüntelenül Isten elé álljon könyörgésével. A klauzúra, az önmegtagadás, a hallgatás a kármelita életforma egyéb elemeivel együtt ezt az állandó

imát hivatott elősegíteni. A nővérek általában egyszerű, kétkezi munkát végeznek. Magyarországon az első női sarutlan kármelita kolostort 1891-ben Sopronbámfalván alapította Maria Ignatia nővér (született Lobkowitz Polyxenia hercegnő, gróf Esterházy Móric özvegye) a mayerlingi kármelből érkező szerzetesnők segítségével. Az első perjelnö Az isteni Gondviselésről nevezett Mária Aloisia nővér volt, az első magyar nővérek 1893-ban tettek fogadalmat. A második kolostort Szombathelyen alapította István Gyula püspök 1906-ban. Sopronbámfalváról települtek ide nővérek, így az első perjelnö, Jézusról nevezett Mária Johanna Erzsébet nővér is. Végül a harmadik magyar női kármelita közösség Pécsen jött létre 1936-ban. Anyakolostora a szombathelyi volt, ahonnan öten érkeztek, de Sopronbámfalváról is jött két nővér.

1950-ben a sopronbámfalvi közösséget, 23 nővért, Nyíregyházára evakuálták. A Szombathelyen élő 16 szerzetesnő szintén ide került, míg a 31 pécsi nővért a tiszaujfalui internáló táborba vitték, ahol 1950. június 10-től november 11-ig tartózkodtak. A szétszóratás ideje alatt legtöbbjük fizikai munkából tartotta fenn magát, néhányan külföldi kármelekben folytatták a szerzetesi életet. A pécsi közösség tagjait 1950-től 57-ig a Szentlélekről nevezett Mária Erzsébet anya (született Birnbauer Mária), 1957-től 78-ig Jézus Eukarisztikus Szívéről nevezett Mária Terézia nővér, 1978-tól 91-ig pedig a Kis Jézusról nevezett Mária Teresita Gemma nővér fogta össze. 1991. november 10-én indult újra a kármelita nővérek közösségi élete a pécsi kolostorban, melynek perjelnöje Teresita Gemma nővér lett. A közösségi élet formálódásában jelentős szerepe volt utódának, Urunk Színeváltozásáról nevezett Marie-Elisabeth nővérnek (született Elisabeth Rey) aki 1992-ben missziósnővérként érkezett a Plappeville-i Kármelből, és 1994-ben vette át a közösség vezetését.

KERESZTÚT

Keresztút

Bevezető gondolat

Mindenikünk életútja lehet keresztút. Igazi értelmében azonban akkor válik azzá, ha Jézussal együtt járjuk. Csak az lehet kereszt, amit önként vállalunk. A Jézussal való utat is önként vállaljuk, hiszen Isten nem kényszeríti ránk magát.

Sokszor lázadok: minek kellett Istennek szenvedni, hogy most azt mondhasssa, ha ő szenvedett, mi is szenvedhetünk nyugodtan? Miért nem mentett meg inkább a szenvedéstől? Hiszen mindenható. Vagy miért nem magyarázta meg legalább, hogy mire jó a szenvedés, mert akkor könnyebb lenne, ha tudnánk az értelmét. Hiszen ő mindentudó!

Jézus kísértést szenvedett és keresztet hordozott, ezért tud segíteni nekünk, akik kísértést szenvedünk és keresztet hordozunk. Ezzel a tudattal kezdjük el keresztutunkat. Egyesítsük szenvedéseinket az övével: vállaljuk ezt az utat szabadon, örömmel és szeretettel, abban a reményben, hogy vele együtt járunk.

1. Pilátus halálra ítéli Jézust

Pilátus meglepő igazságérzettel rendelkezik: felismeri Jézus ártatlanságát, holott a vehemens vádaskodás közepette bizony nehéz lehetett eldönteni, kinek van igaza. Jézus nem védekezik, talán még furcsának is tekinthetjük passzivitását, netalán gyanúsnak: nincs mit felhoznia védelmére. A helytartó viszont jó emberismerő, felismeri a zsidók irigységét és csalódottságát, és meglátja Jézusban az Isten fiát. Bár e felismerései értelmes emberre vallanak, akarata gyenge. Annak ellenére, hogy látja a jót, a zsidóktól való félelmében nem tudja azt tenni.

A saját életemben melyek azok a helyzetek, amiket tisztán látok, s talán konfliktusba is kerülök érte másokkal, akik nem úgy látják, mint én? Biztos vagyok-e benne, hogy én látom jól? Meg tudom-e tenni azt, amit felismertem? Ha nem, mi akadályoz meg benne: érzelmeim, gyenge akaratom?

2. Jézus vállára veszi a keresztet

Jézus a keresztet nem saját magáért hordozta, hanem azokért, akiket szeretett. Ha nem értünk tette volna, nem lett volna ereje a vállára venni. Fenyegető teherként áll mellettünk is gyengeségeink keresztje, de csak addig fenyegető, míg úgy hisszük, úgy érezzük, hogy erőszakkal rakják ránk, és önmagunkért kell hordoznunk. Ha rádöbbenünk, hogy másokért tesszük, akkor szeretettel tudjuk vállunkra venni, s bár így is nehéz lesz, de Isten segítségével vinni tudjuk.

A saját életemben mi az a nehézség, amit nem tudok elfogadni? Hogyan tudnék úgy tekinteni rá, hogy szeretteimért hordozom, és így önként vállalt keresztként vehetném vállamra?

3. Jézus először esik el a kereszt súlya alatt

Jézus az Isten, aki által a világ lett. Az Atya általa hozta létre a mindenséget. Azt gondolnánk, olyan hatalmas ereje van, hogy nemcsak mindent megtehet, hanem mindent el is bír. Mégis meg tudja magának engedni, hogy gyenge legyen, és elessen a kereszt súlya alatt. Ezzel beismeri, hogy nehéz a kereszt, hisz valóban az. A mi keresztünk is nagyon nehéz. De megmutatja azt, amit oly nehezen fogadunk el: hogy szabad

elesni, sőt természetes. Ne haragudjunk magunkra gyengeségeink miatt, még akkor sem, ha olyan nyilvánvalóvá válik, hogy elestünk alattuk.

A saját életemben melyek az én gyengeségeim? El tudom-e őket fogadni? Tudatosítom-e magamban, hogy én így vagyok értékes, ezekkel együtt?

4. Jézus édesanyjával találkozik

Mária Jézus után ment, hogy hazavigye, s ha ez sikerült volna neki, megakadályozta volna a megváltás művét. De megakadályozta volna ezt a találkozást is. Vajon ebben a pillanatban, amikor Jézussal találkozik, a szereteten, a sajnálaton és fájdalomon túl volt-e szemrehányás a szívében? Vajon Jézus gondolt-e arra, hogy ha akkor az édesanyjára hallgat, most nem találkoznak így? De az Atya akaratának teljesítése akkor is előbbre való volt, mint édesanyja intő szava. Ez nem zárta ki azt, hogy szeressék egymást.

A saját életemben az Istentől kapott hivatásom követésében szembekerülök-e szeretteim véleményével, tanácsaival, elvárásaival? Mi a fontosabb számomra, mi alapján döntök? Ha az általam helyesnek ítélt úton járva nehézségekbe ütközök, hogyan tudok az utat ellenző vagy attól féltő szeretteimmel találkozni?

5. Cirenei Simon segít Jézusnak a kereszt hordozásában

Cirenei Simont kényszeríteni kellett, hogy vigye Jézus keresztjét. Ez érthető, hiszen egy halálra ítélt ember keresztjét hordozni nemcsak fölösleges fáradság és szenvedés, hanem szégyen is. Azt mondjuk, mily kitüntetés lehetett számára, hogy osztozhatott Jézus fizikai szenvedésében. De az csak akkor válhatott volna értékévé számára, ha felismerte volna Jézusban az Üdvözítőt. A megvetett, senkinek tartott emberek keresztjét hordozni, rajtuk segíteni csak akkor lehet számunkra kitüntetés, ha felismerjük a bennük rejlő Krisztust. Könnyű vinni annak a keresztjét, aki elismert, erős, akit mindenki szeret. Ezek sokszor álkeresztek, amelyek hamis cél fele vezetnek. Nem is segítjük igazán az ilyen embert, csak részesülni akarunk az őt körülölgő „tömjénfüstből”. Sokszor le is tagadjuk, hogy

nehéz a keresztje, csak hogy vihessük, csak hogy mellette lehessünk.

A saját életemben kinek segíték keresztet hordozni? Segíték-e egyáltalán? Felismerem-e Jézust abban az emberben, akinek keresztjén osztozom, vagy csak azért segíték neki, hogy nekem jó legyen, engem dicsérjenek, engem is érjen a rivaldafény, amelyben ő van? Ha segíteni akarok egy rivaldafényben levő embernek, az nem baj, csak tudatosítsam magamban, hogy neki akarok segíteni, az ő javát akarom, és nem bármit megtenni, amivel magamra vonhatom az ő vagy a mások figyelmét!

6. Veronika kendőjét nyújtja Jézusnak

Míg Cirenei Simon segítségével Jézus nem jutott volna el a Golgotára, Veronika segítségével fizikailag nagyon keveset enyhített szenvedésén. Simon segítségével nélkülözhetetlen volt, de nem önként vállalt. Veronika inkább együttérzését fejezte ki, fizikailag kevésbé volt nélkülözhetetlen. Talán Veronikának fontosabb volt, hogy segíthetett, talán számára volt segítség, hogy megkaphatta Jézus képmását. Jézus el tudta fogadni mindkettőt.

A saját életemben el tudom-e fogadni a segítséget, amelyre szükségem van? El tudok-e fogadni olyan segítséget, amely talán fölösleges, netalán zavaró számomra, de tudom, hogy annak fontos, aki felajánlja?

7. Jézus másodszor esik el a kereszt súlya alatt

Jézus találkozott édesanyjával, el tudta fogadni, hogy aki rá olyan büszke volt, aki őt olyan nagyon szerette, most látja őt, amint az utolsó gonosztevők sorsára jutott, a szégyenbe és mérhetetlen szenvedésbe. El tudta fogadni, hogy képtelen egyedül hordozni a keresztet. Bár ő a mindenség ura, rászorul Simon kikényszerített segítségére. Figyelmes tudott lenni, észrevette Veronika segítőkészségét, elfogadta azt, sőt meg is ajándékozta Veronikát. Azt mondhatnánk, jól teljesített az úton, és mégis elesett. Mert az elesés nem csak attól függ, hogyan teljesítünk.

A saját életemben megtörtént-e velem, hogy sorozatos sikerélmények után rá kellett döbennem gyengeségemre? Hogyan fogadtam azt? Tudtam-e magamat értékelni még így is? Tudatosítom-e magamban, hogy nem sikereim vagy kudarcaim miatt vagyok értékes vagy értéktelen? Isten szeretett gyermeke vagyok, önmagamban hordozom a szeretet képességének csíráit, ettől vagyok értékes. Nem haragudnom kell tehát magamra, hanem törekednem, hogy a csírák kibontakozzanak!

8. Jézus szól a siránkozó asszonyoknak

Az asszonyok sajnálják Jézust. Meg vannak rökönnyödvé, elborzadnak a látványától. Lehet, hogy ismerték őt, bíztak benne, és saját reményük összeomlását siratták. De az is

lehet, hogy minden megfeszítendő el kiserterek utolsó útjára, és ezzel a borzasztó látvánnyal „fűszerezték” amúgy unalmas napjaikat. Kitombolták magukat, sírtak, jajveszékeltek minden keresztrefeszítésen. Nekünk is könnyebb másokat sajnálni vagy akár a világ dolgain siránkozni, mint megpróbálni rendet rakni saját életünkben.

A saját életemben melyek azok az események, kik azok a személyek, akikért sopánkodom, sajnálkozom, bár nem érdekel túlságosan, csak el akarom terelni a figyelmemet életem fontos kérdéseiről? Szül-e tetteket a sajnálkozásom? De vajon a segítségre irányuló vágyam őszinte szeretetből fakad, vagy menekülés magam elől? Nem egészen egyértelmű, tiszta motivációim felismerése nem jelenti azt, hogy abba kell hagynom a jó cselekedeteket, hanem arra ösztönöz, hogy a hamis motivációk mellé tegyem oda az igazat is!

9. Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt

Tizennégy állomásból három szól Jézus eleséséről. Fontos szerepe volt Jézus útjában, talán számunkra is fontos üzenete van. A mi életünk is elesések és felállások sorozata. Ez így természetes. Alázat kell hozzá, hogy beismerjük. Jézus elesése nem volt bűn, talán sokszor a mi eleséseink sem azok, csak gyenge természetünkből fakadnak. Jézus elesését elfogadjuk, a saját elesésünkkel is igyekszünk megbékélni, de másokra haragszunk, ha elesnek, és netán magukkal rántanak minket is.

A saját életemben voltak-e olyan alkalmak, amikor nem tudtam elfogadni mások elesését? Mi tudna segíteni, hogy elfogadjam?

10. Jézust megfosztják ruháitól

Mielőtt teljesen átadta volna magát a keresztáldozatnak, mindenétől megfosztották, még a ruháitól is. A ruhák célja, hogy eltakarja mezítelenségünket, hogy védje, melegben tartsa testünket. Lelkünknek is vannak ruhái, amelyek ugyanezt a célt szolgálják. Csakhogy ezek a ruhák a lelken valójában maszkok, amelyek nem hagyják, hogy egymáshoz közel kerüljünk, egymást megismerjük és szeressük. Mégsem tudunk lemondani róluk, hisz azért vettük magunkra őket, mert meg vagyunk győződve arról, hogy csak védelmükkel vagyunk képesek túlélni. Mernünk kell őket levetni, hiszen csak akkor adhatjuk át életünket Istennek és embertársaink szeretetének, ha Jézushoz hasonlóan el tudjuk engedni ruháinkat, régi biztonságainkat, és nem félünk attól, hogy lelki mezítelenségben mások olyannak látnak meg, amilyenek valójában vagyunk.

A saját életemben milyen maszkokat hordok? Miért és mikor választottam őket? Mitől védenek meg? Milyen lennék nélkülkük?

11. Jézust a keresztre szegezik

Bár önként vállalta a keresztet, mégis rászegezték. Csúfolkodtak vele, kísértették, hogy mutassa meg a hatalmát és isteni szabadságát, és szálljon le a keresztről. Minket is kísértenek, hogy válasszunk más utat. Fejünkhöz vágják, hogy elvesztettük a szabadságunkat, hozzászegeződünk a kereszttünkhez, és már nem szabadon járunk rajta, hanem csak azért, mert nem tudunk jobbat. Mi tudjuk, miként Jézus is tudta, hogy képes saját magát letépní a keresztről, de nem éri meg neki, mert a megváltás műve mindennél fontosabb. Nem az a szabad ember, aki bármit megtehet, hanem az, aki képes saját helyesnek felismert vágyait követni akkor is, ha külső vagy belső akadályokba ütközik.

A saját életemben mit jelent számomra a szabadság? Szabad vagyok-e? Milyen értelemben vagyok szabad? Mi akadályoz meg abban, hogy szabad legyek?

12. Jézus meghal a kereszten

Jézus mindenről le tudott mondani az Atya és az emberek iránti szeretetből – még az életéről is. Ebben is követnünk kell példáját, és rádöbbenünk, hogy Isten szeretetén kívül semmi sem lehet igazán fontos számunkra. Ez nem azt jelenti, hogy nem szabad örveznünk mindannak, amink van: életünknek, egészségünknek, képességeinknek, családjunknak, barátainknak, anyagi javainknak stb. Azt jelenti, hogy örvejdünk mindennek, amikor van, amikor eszközként felhasználhatjuk az Istenhez vezető úton, de meg tudunk lenni anélkül is, akkor is, ha elveszítjük.

A saját életemben kihez/mihez ragaszkodom, ami gát az Isten fele vezető úton? Mit jelent/pótol számomra, amiért nem tudok lemondani róla? Hogyan tudnám megkapni másként azt, amit pótolok vele?

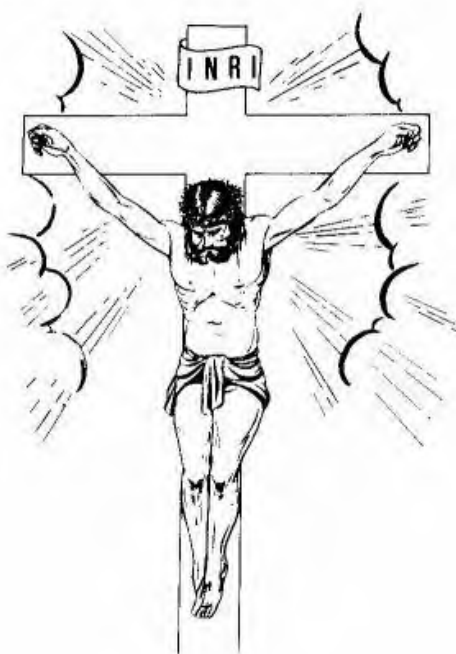
13. Jézus testét leveszik a keresztről

Befejező gondolat

Köszönöm, Jézusom, hogy keresztutamat egyesíthetem a te keresztutaddal. Add, hogy soha meg ne feledkezzek rólad, hogy te légy számomra az egyedül fontos, hogy a te akarodat felismerjem, megértsem, elfogadjam és kövessem, abban a hitben, hogy mindig mellettem leszel. Ámen.

Jézus halott, magatehetetlen. Az emberek juttatták ebbe az állapotba, azok az emberek, akik nem tudták őt elfogadni olyanak, amilyen. Szenvedtek a földi elnyomástól, nem tudták összeegyeztetni a római elnyomást a kiválasztott népnek tett ígéretekkel. Várták a Megváltót, aki felszabadítja őket a szolgaságból, de nem ismerték fel Jézusban. Mivel nem azt kapták, amire számítottak, saját vágyukat megtagadva azzal vádolták Jézust, amit elvártak volna tőle: hogy a császár ellen lázadt, mert királlyá tette magát. Jézus mégsem vádolja őket, nem haragszik rájuk. Amikor leveszik a keresztről, magatehetetlen és néma. Önként hagyta, hogy ilyenné tegyék.

A saját életemben melyek azok az Istentől akár embereken keresztül kapott ajándékok, amelyek nem felelnek meg elvárásaimnak? Visszautasítom őket? Letagadom a vágyaimat? Jézus akkor is szeret engem, ha dühömben lemondok vágyaimról, mert nem olyan formában kaptam meg őket, mint elképzeltem volna. Arra buzdít, hogy tisztítsam meg vágyaimat, és fogadjam el tőle az ajándékot úgy, ahogy van. Higgym el, hogy úgy szolgálja a javamat!

14. Jézus testét a sírba teszik

Jézus testét a sírba helyezik, és a sír bejáratához sziklát hengerítenek. Ebben a pillanatban minden belé vetett remény szertefoszlik. A mi életünkben is vannak olyan pillanatok, amikor szikla gördül minden reményünkre, és úgy érezzük, minden elveszett. Nagyszombat csendje következik, de amikor már minden remény elfogyott, eljön húsvét, a

feltámadás ideje.

A saját életemben voltam-e/vagyok-e olyan helyzetben, amit teljesen kilátástalannak ítélek? El tudom-e hinni, hogy Jézus ott is jelen van velem, és eljön a feltámadás napja akkor is, ha nem biztos, hogy olyan lesz, amilyennek én most képzelem?